

Egy évvel ezelőtt

Ne! Itt fordulj be! – sikította K.C. a fülembe.
Apám Broncójának kerekei csikorogtak, ahogy egy hirtelen, rövid kanyarral befordultam egy utcába, ahol rengeteg autó parkolt.

– Tudod, talán mégiscsak neked kellett volna vezetned, ahogy javasoltam is – böktek ki, bár soha nem szerettem, ha más vezet, amikor én is a kocsiban vagyok.

– És nézzem, ahogy minden alkalommal a kezedbe temeted az arcodat, amikor nem taposok a gázra az összes sárgánál? Kizárt! – válaszolta K.C., mintha a gondolataimban olvasna.

Magamban elmosolyodtam. A legjobb barátnőm túl jól ismert. Szerettem gyorsan vezetni. Szerettem gyorsan mozogni. Mindig olyan gyorsan sétáltam, ahogy csak a lábam bírta, és olyan sebességgel vezettem, ami még éppen az ésszerűség határain belül mozgott. Száguldottam minden stoptábláig és piros lámpáig. Sietni, aztán várni a kedvező alkalomra, hogy újból elrajtolhassak: ez voltam én.

De hallva a távolban lüktető zene ritmusát, nem éreztem magamban semmilyen vágyat arra, hogy továbbszáguldjak. Az út mindkét oldalán kocsik sorakoztak, jelezve a buli nagyságát, ahová tartottunk. Erősen megszorítottam a kormányt, miután leparkoltam egy szabad helyre, úgy egy háztömbnyire a bulitól.

– K.C.? Nem hiszem, hogy ez jó ötlet – jelentettem ki... megint.
– Minden rendben lesz, majd meglátod. – Megpaskolta a lábamat. – Bryan meghívta Liamet. Liam engem, én meg téged.

A hangja nyugodt volt, de ez egyáltalán nem enyhítette a mellkasomban érzett nyomást.

Miközben kikapcsoltam a biztonsági övem, felé pillantottam.

– Csak ne felejtse el... ha kényelmetlenül érzem magam, elmegyek. Téged meg majd Liam hazavisz.

Kiszálltunk a kocsiból, és átfutottunk az úton. A buli ricsaja felerősödött, ahogy közelebb értünk a házhoz.

– Nem mész sehoval! Két nap múlva elutazol, úgyhogy most jól fogjuk érezni magunkat. Nem számít, mi lesz. – Fenyegető hangszíne csak még idegesebbé tett.

K.C. egy kicsit lemaradt mögöttem, miközben végigsétáltunk a kocsifelhajtón. Gondolom, Liamnek írt üzenetet a telefonján. A pasija korábban érkezett, mert a napot a tónál töltötte a barátaival, míg K.C. és én vásárolni voltunk.

A fűvön vörös papírpoharak heverték szétdobálva, és emberek jöttek-mentek, élvezve a balzsamos nyári éjszakát. Néhány srác, akiket a suliból ismertem, egymást üldözve rohantak ki a bejárati ajtón, piát fröcskölve mindenfelé.

– Hali, K.C. Hogy vagy, Tate? – Tori Beckman ült az ajtónál, kezében egy itallal, és egy pasival beszélt, akit nem ismertem. – Dobd a kulcsaidat a tálba! – utasított, majd teljes figyelmével a társasága felé fordult.

Beletelt egy pillanatba, amíg felfogtam, amit mondott, és csak akkor esett le, hogy tulajdonképpen azt akarja, hogy átadjam a kulcsaimat.

Azt hiszem, ma este senki nem fog részegen vezetni.

– Én nem fogok inni – kiabáltam túl a zenét.

– És lehet, hogy meggondolod magad – vetette ellen. – Ha be akarsz jönni, át kell adnod a kulcsaidat.

Mérgesen beletűrtam a táskámba, majd belehajítottam a kulcsosomómat a tálba. Átkozottul irritált a gondolat, hogy feladjam az egyik mentőövemet. Ha nincsenek nálam a kulcsaim, akkor nem távozhatok elég gyorsan, ha esetleg akarok. Vagy kellene. Mi van, ha Tori lerészegedik, és elhagyja a helyét? Mi van, ha valaki véletlenül az én kulcsaimat veszi el a sajátja helyett? Hirtelen eszembe jutott az anyám, aki mindig azt mondta, hogy

ne tegyek fel állandóan „mi van, ha” kérdéseket. *Mi van, ha Disneyland takarítás miatt bezár, amikor odaérünk? Mi van, ha a városban minden bolt kifogy a gumimacikból?* Az ajkamba haraptam, hogy elfojtsam kitörni készülő nevetésemet, amikor eszembe jutott, hogy anyát mennyire bosszantotta a rengeteg kérdés, amit feltettem neki.

– Húha – kiáltotta K.C. a fülembé –, nézz be ide!

A szobában fiatalok – néhányuk osztálytárs, néhányuk nem – ugráltak a zenére, nevettek és egyszerűen jól érezték magukat. Felállt a szór a karomon az egész kavalkád látványától. A padló visszaverte a hangszórókból áradó ütemet, és hirtelen megnémultam attól a rengeteg dologtól, amit egyszerre csináltak ebben az egyetlen helyiségben. Fiúk és lányok táncoltak, durván tréfálkoztak egymással, ugráltak, piáltak és fociztak – igen, fociztak – a nappaliban.

– Jobban teszi, ha nem rontja ezt el nekem – mondtam, és a hangom jóval erélyesebbnek hangzott, mint általában. Nem kértem túl sokat, csak annyit, hogy hadd élvezhessek egy bulit a legjobb barátnőmmel, mielőtt elhagyom a várost egy évre.

Megráztam a fejemet, majd K.C.-re pillantottam, aki mindentudón rám kacsintott. A konyha felé intettem, mire keresztülvágva a zsúfolt tömegen, kéz a kézben elindultunk arrafelé.

Belépve a hatalmas helyiségbe, ami minden édesanya álma volt, megláttam a rögtönzött bárt a középén álló konyhaszigeten. Piásüvegek borították a gránitpultot, kétliteres üdítőszüvegekkel és papírpoharakkal együtt, sőt még egy vödör jeget is állítottak a mosogatóba. Felsőhajtva beletörődtem, hogy ezen az estén józannak kell maradnom. Pedig nagyon is csábító volt a lerészegedés gondolata. *Mit meg nem adnék, hogy elengedhessem magam, legalább egyetlen éjszakára!*

K.C.-vel hébe-hóba belekóstoltunk a szüleink alkoholkészletébe, és voltam már néhány koncerten is a városon kívül, ahol buliztunk egy kicsit. Ám az nem is volt kérdés, hogy ezen az estén, ezek között az emberek között nem engedhettem le a védőfalaimat.

– Hé, Tate! Gyere ide, te lány! – Jess Cullen magához húzott, és szorosán átölelt, mielőtt elérhettem volna az italos pultot. – Hiányozni fogsz nekünk, ugye, tudod? Franciaország, mi? Egy egész évre?

Ellazultam, ahogy viszonyoztam Jess ölelését; az izmaid már nem voltak olyan merevek, mint amikor besétáltam a házba. Legalább volt még egy ember K.C.-n kívül, aki örült, hogy látott.

– Ez a terv – bólintottam, és felsóhajtottam. – Kijelöltek nekem egy vendéglátó családot, és már felvettem az óráimat is. Bár a végzős évre hazajövök. Fenntartasz nekem egy helyet a csapatban?

Jess ősszel lett a futócsapat kapitánya, és a versenyzés az egyik dolog, amit hiányolni fogok, amíg nem leszek itthon.

– Ha én vagyok a kapitány, édesem, a helyed biztosítva van – jelentette ki hevesen, és tisztán látszott rajta, hogy részeg. Jess mindig kedves volt velem a rólam terjedő pletykák és megalázó tréfák ellenére is, amik mindenkit emlékeztettek arra, hogy miért is vagyok én a viccek tárgya.

– Kösz. Később látjuk egymást? – Közelebb léptem K.C.-hez.

– Igen, de ha mégsem, akkor sok szerencsét Franciaországban – kiáltotta Jess, miközben kitáncolt a konyhából.

Mosolyogva figyeltem, ahogy távozott, de az arcom gyorsan elkomorult. Rettegés kúszott keresztül a mellkasomon, és haladt lefelé a gyomromba.

Ne, ne, ne...

Jared lépett a konyhába, mire megdermedtem. Pontosan ő volt az, akit reméltem, hogy elkerülhetek ezen az estén. Ahogy tekintete találkozott az enyémmel, a szemében ülő meglepetést rögtön felváltotta az azonnali bosszúság.

Aha. Eszméletlenül ismerős volt már ez a pillantás. A ki-nem-állhatom-a-kibaszott-látványodat-úgyhogy-takarodj-a-szemem-elől nézés.

Megfeszült az állkapcsa, és észrevettem, hogy egy kicsit feljebb emelte az állát, mintha épp akkor öltötte volna magára a „terrorizáló” álcát. Képtelen voltam levegőt venni.

A mellkasomban érzett ismerős, heves dobogás a fülemben visszhangzott, és legszívesebben minél messzebbre futottam volna onnan... minél messzebbre tőle.

Túl nagy kérdés, hogy legalább egyetlen este normális tiniként szórakozhassak?

Gyerekkorunkban annyiszor gondoltam, hogy a szomszéd fiú, Jared a legjobb. Édes volt, nagylelkű és barátságos. És a leggyönyörűbb srác, akit valaha láttam.

Sötétbarna haja tökéletesen illett bronzbarna bőréhez, és kábító mosolya – már amikor mosolygott – osztatlan figyelmet követelt magának. A sulifolyosóján a csajok egyfolytában rajta legeltették a szemüket, és annyira belemerültek a bámulásába, hogy sokszor nekimentek a falnak. *Szó szerint* nekimentek.

De az a srác, akit ismertem, már régen eltűnt.

Gyorsan elfordultam, tekintetemmel megkerestem K.C.-t, és remegő kézzel próbáltam tölteni magamnak egy italt. Igazából csak Sprite-ot ittam, de a vörös papírpohárban úgy nézett ki, mintha piálnék. Most, hogy tudtam, ő is itt van, muszáj volt teljesen józannak maradnom a seggfej közelében.

Jared megkerülte a pultot, és közvetlenül mögöttem állt meg. Nyugtalan forróság árasztotta el a testemet a közelségétől. Izmos mellkasa az ujjatlan felsőm vékony anyagához dörzsölődött, amitől áramütésszerű érzés robbant a mellkasomban, majd cikázott le a gyomromba. *Nyugodj meg! Rohadtul nyugodj meg!*

Kivettem egy kis jeget a vödörből, beletettem a poharamba, és közben kényszerítettem magamat, hogy lassan, egyenletesen lélegezzek. Jobbra léptem, hogy kitérjek az útjából, de ő kinyújtotta az egyik karját, hogy megfogjon egy poharat, és ezzel elzárta az utamat. Ahogy megpróbáltam balról megkerülni, hogy K.C. mellé álljak, Jared a másik karját is kinyújtotta, hogy megragadjon egy üveg Jack Danielst.

Tíz különböző forgatókönyv pergett végig a fejemben arról, hogy mit kellene most tennem. Mi van, ha a gyomrába könyökölök? Mi van, ha az arcába öntöm az italomat? Mi van, ha megfogom a...?

Ó, nem számít. Gondolatban sokkal bátrabb voltam, mint a valóságban. Ha az álmaimban lettünk volna, lehet, hogy fogok egy jégkockát, és olyan dolgokat csinálok, amiket Isten nem egy tizenhat éves lánynak szánt, csak hogy lássam, vajon el tudom-e érni, hogy Jared hűvös viselkedése meginogjon. *Mi van, ha...? Mi van, ha...?*

Azt terveztem, hogy egész este távol tartom magam tőle, erre most éppen a hátam mögött állt. Jared szokott ilyen dolgokat csinálni, csak azért, hogy megfélemlítsen. Nem volt ijesztő, de kegyetlen igen. Azt akarta, hogy tudjam, ő irányít. Olykor előfordult, hogy elrejtöttem a bunkó elől, így nem kellett elviselnem a megaláztatást, és nem zaklattam fel magam. Egész nyáron azon igyekeztem, hogy legalább egy bulit nyugodtan élvezzek, erre tessék, megint itt voltam, és újból rettegéssel teli várakozás szorította csomóba a zsigereimet. Miért nem tud csak simán békén hagyni?

Megfordultam, hogy szembenézzek vele, és észrevettem, hogy apró mosoly ül a száján, bár a tekintete nem árulkodott jókedvről, miközben nem kis mennyiségű piát töltött a poharába.

– K.C.? Önts már bele egy kis kólát, kérlek. – Jared K.C.-hez beszélt, de a szemét nem vette le rólam, miközben kinyújtotta a poharat a barátnóm felé.

– Um, oké – hebegte K.C., végre felpillantva. Töltött egy kis üdítőt a pohárba, aztán nyugtalanul rám nézett.

Jared soha nem beszélt hozzám, hacsak nem egy fenyegetést vakkantott oda nekem. Most sem szólt egy szót sem, mielőtt azonban az italába belekortyolva elsétált, összevonta sötét szemöldökét, és fenyegető pillantást vetett rám.

Némán figyeltem, ahogy elhagyja a konyhát, majd letöröltem a homlokomon kiütkezött hűvös verítéket. Semmi nem történt, még csak nem is mondott semmit, de ettől a gyomrom még összeszorult.

És most már tudta, hogy én is itt vagyok a bulin.

Basszus.

– Nem tudom ezt végigcsinálni, K.C. – Fáradt suttogásom ellentmondott az erőnek, amivel a poharamat szorítottam. Hiba volt idejönnöm.

– Tate, ne! – K.C. megrázta a fejét, valószínűleg felismerte a szememben tükröződő megadást.

A poharamat a mosogatóba hajítottam, és az embereket kerülgetve elindultam kifelé a konyhából, miközben K.C. a hátam mögött lépkedve követett, hogy megállítson.

A bejárati ajtóhoz érve megragadtam az üvegtálat, és a kulcsaimat keresve elkezdtem áttúrni.

– Tate, nem mehetsz el! – utasított K.C., minden szava csalódottságtól csepegett. – Ne hagyd, hogy ő nyerjen! Én itt vagyok. Liam is itt van. Nem kell félned. – Megfogta a felkaromat, miközben én folytattam a keresést.

– Nem félek tőle – mondtam védekezően, de még én sem igazán hittem magamnak. – Én csak... végeztem. Láttad ott bent. Máris elkezdett szórakozni velem. Tervez valamit. Minden bulin, ahová elmegyünk, vagy minden alkalommal, amikor elengedem magam a suliban, csinál valami szerinte vicceset, vagy kínos helyzetbe hoz, hogy elrontson mindent.

Abbahagytam a homlokráncolást, és feszesen K.C.-re mosolyogtam, de közben még mindig a színes, DNS-alakú kulcs-tartómat kerestem.

– Minden rendben. Jól vagyok – biztosítottam a barátnőmet, de a szavak túl gyorsan hagyták el a számat ahhoz, hogy hihető legyen, amit mondtam. – Csak nem vágyom arra, hogy itt maradjak és végignézzem, ezúttal mit talált ki. A faszfej ma este nem eszik abból, amit kifőzött ellenem.

– Tate, Jared azt akarja, hogy elmenj. Ha megteszed, akkor ő győz. Ő, vagy az a bunkó Madoc talán kieszeltek valamit, de ha itt maradsz, és felemelt fejjel helytállsz, akkor te nyersz.

– Belefáradtam a kisdud játékaikba, K.C. Inkább mennék haza most mérgesen, mint később könnyek között. – Visszafordítottam a figyelmemet a tálra. De akárhányszor túrtam át, mindig üres maradt a kezem. – Nos – kiáltottam túl a zenét, és

visszacsaptam a tálat az állványra –, úgy néz ki, amúgy sem mehetek el. A kulcsaim nincsenek benne.

– Mi? – K.C. zavarodottnak tűnt.

– Nincsenek benne! – ismételt meg, miközben körbepillantottam a szobában. A pénzem és a telefonom a táskámban volt. Tehát két mentőövem még megvolt. A másik menekülési tervem viszont hiányzott, és hirtelen olyan érzésem támadt, mintha a falak rám omlottak volna. Szitkozódtam, és a fáradtság, ami korábban a hatalmába kerített, most haragba fordult. Ökölbe szorítottam a kezemet. Persze, tudhattam volna, hogy ez fog történni.

– Azt hiszem, valaki véletlenül elvihette őket – jegyezte meg K.C. bizonytalanul, de neki is tudnia kellett, hogy ennek sokkal kevesebb az esélye, mint annak, hogy az emberek úgy döntenek, korán lelépnek erről a buliról. Velem soha nem történtek véletlenek.

– Nem, pontosan tudom, hol vannak. – A tekintetem összefonódott a szoba ellentétes végében álló Madocéval, aki Jared legjobb barátja és szárnysegéde volt. A srác önelégülten rám vigyorgott, mielőtt figyelmét visszafordította valami vörös csajra, akít a falhoz szorított.

Nagy léptekkel felé indultam, a sarkamban K.C.-vel, aki közben gyorsan bepötyögött valamit a telefonjába, valószínűleg Liamnek üzent.

– Hol vannak a kulcsaim? – kérdeztem követelően, félbeszakítva Madoc soron következő egyéjszakás kalandjának becserkészését.

A srác lassan felemelte kék szemét a lányról. Nem sokkal volt magasabb nálam, talán csak néhány centivel, szóval nem éreztem úgy, mintha fölém tornyosulna, mint ahogy Jared szokott. Madoc nem félemlített meg. Csak felcseszte az agyamat. Keményen dolgozott azért, hogy bolondot csináljon belőlem, de tudtam, hogy az egész Jared utasítására történt.

– Mostanra úgy két és fél méternyi mélységben vannak. Nincs kedved úszni egyet, Tate? – Madoc szélesen elvigyorodott, meg-

mutatva káprázatos mosolyát, ami a legtöbb lányt pocsolóvá olvasztotta. Nyilvánvalóan imádta a kínos helyzetem minden egyes másodpercét.

– Egy pöcs vagy. – A hangom nyugodt maradt, de a szememben lángolt a harag.

Kisétáltam az udvarra, és a medencére néztem. Az időjárás tökéletes volt az úszáshoz, ezért az emberek a vízben is buliztak. Lassan körbejártam a medencét, hátha megpillantom a kulcsomóm ezüst csillanását a testek tömegében.

Jared persze teljesen véletlenül egy közeli asztalnál ült egy szőkével az ölében. Csalódottság rántotta csomóba a gyomromat, de próbáltam úgy tenni, mintha nem lett volna rám semmilyen hatással a látvány. Tudtam, hogy a megaláztatásom minden egyes pillanata örömet okoz neki.

Ekkor kiszúrtam a vízben a kulcsaim ezüst villanását, és körbenéztem, hogy van-e a közelben valami bot, amivel kizsedhetem őket. Amikor semmit nem találtam, a lubickolókra pillantottam segítségért.

– Hé, nem hoznád fel onnan a kulcsaimat, légyszi? – kérdeztem.

A srác engedélyt kérve Jaredre nézett – aki csendben figyelte a jelenetet –, majd amikor megkapta a választát, megfutamodott, mint egy gyáva féreg.

Nagyszerű. Se bot, se segítség. Jared látni akarta, ahogy elázok.

– Gyerünk, Tate! Vetközz le, és ugorj be a kulcsaidért! – kiáltotta Madoc Jared asztalától.

– Húzz a faszba, Madoc! Mindenki tudja, hogy te dobtad be őket, úgyhogy miért nem ugrasz be értük te? – Liam, K.C. barátja csatlakozott a barátnőmhöz, és kiállt értem, ahogy máskor is gyakran tette.

Levettem a papucsomat, és a medence széléhez léptem.

– Tate, várj! Majd én kihozom őket – lépett előre Liam, felajánlva a segítségét.

– Nem – ráztam meg a fejem. – De kösz az ajánlatot. – Hálás mosolyt villantottam rá.

Egy egész év, emlékeztettem magam, ízlelgetve az ebben rejlő ígéretet. Egy egész évig távol leszek Jaredtől.

Beugrottam a medencébe. A víz lehűtötte feszültségtől forró bőrömet. A testem azonnal ellazult az élvezettől, amit a medence vize nyújtott. Itt nem voltak hangok, és senki nem bámult. Békesség vett körül, az a fajta nyugalom, amit futás közben szoktam érezni.

Mélyebbre merültem. Két és fél méter semmiség volt, és másodperceken belül elértem a kulcsaimat. Szorosán megmarkoltam őket, aztán vonakodva felemelkedtem. Kidugtam a fejemet a víz alól, majd mély levegőt vettem.

Ez volt a könnyű rész.

– Hu-hú! – A bámészkodók tapsviharban törtek ki, de valójában *nem nekem* éljeneztek.

Most pedig ki kellett másznom a medencéből, és szembenézni az egész bulizó tömeggel... csuromvizesen. Nevetnek majd és viccelődnek. Elviselek néhány gúnyos megjegyzést, aztán hazamegyek, és megeszem a súlyomat gumicukorban.

Lassan a medence széléhez úsztam, kimásztam, majd kicsavartam a vizet a hajamból, és felvettem a papucsomat.

– Jól vagy? – sétált mellém K.C., a szél összeborzolta hosszú, sötét haját.

– Igen, persze. Ez csak víz. – Nem tudtam a szemébe nézni. Megint itt tartottam. Én voltam a vicc tárgya. A megalázott.

De K.C. soha nem hibáztatott.

– Túnjünk innen! – Karját az enyémbe fűzve elindultunk, és Liam követett bennünket.

– Csak egy perc. – Megtorpantam, és Jaredre pillantottam, akinek kihívó, barna pillantása még mindig engem vizslatott.

Odasétáltam hozzá – ez olyasmi volt, amiről tudtam, hogy rossz ötlet –, összefontam a karomat a mellkasom előtt, és célzatos pillantást vettem rá.

– Két nap múlva elutazom, és ez volt a legjobb, amivel elő tudtál állni? – *Mi a fenét csinálok?*

Jared rosszindulatú mosollyal nézett rám, miközben elkezdte szétoztani a kártyalapokat az asztalon.

– Érezd jól magad Franciaországban, Tatum! Én itt leszek, amikor visszajössz.

Meg akartam ütni. Provokálni akartam, hogy itt és most foglalkozzon velem. És egyáltalán nem tetszett fenyegető haragjának gondolata, ami a fejem felett lóg majd, amíg távol leszek.

– Gyáva vagy. Csak akkor érzed magad férfinak, amikor belém kötsz. De most keresned kell valaki mást, akibe belerúghatsz. – Az oldalam mellé ejtett kezem ökölbe szorult attól, hogy az asztal körül mindenki, és úgy általában az egész udvar, szem- és fültanúja a szövtáncunknak.

– Még mindig beszélsz? – horkant fel Jared, és röhögés harsant fel körülöttem. – Menj haza! Senki nem akarja, hogy a beképzelt picsád itt legyen. – Szinte rám sem nézett, miközben folytatta az osztást. Az ölében ülő csaj kuncogott, és még jobban hozzábújt. A mellkasomban érzett fájdalom egyre erősebbé vált. *Gyűlölöm őt!*

– Hé, mindenki, nézzétek! – kiáltotta Madoc, miközben megpróbáltam visszatartani a könnyeimet. – Megmerevedtek a mellbimbói. Tuti, hogy felizgattad, Jared. – A szavak visszhangoztak az udvarban, és mindenki huhogni meg nevetni kezdett.

Megalázva behunytam a szememet, mert eszembe jutott, hogy fehér top van rajtam, és vizesen kissé dideregtem. Ösztönösen össze akartam fogni a karomat a mellkasom előtt, de akkor rájöttem volna, hogy sikerült megbántaniuk. A fenébe, már így is tudták. Az egész arcom égett a szégyentől.

Rohadék!

Megint könnyek között fogok hazamenni. Efelől már semmi kétségem nem volt.

Kinyitottam a szememet, és éreztem, hogy még jobban elvörösödöm, amikor észrevettem, hogy milyen jól szórakozik mindenki a zaklatáson, amit ezen az estén el kellett viselnem. Jared az asztalt bámulta, az orrcimpái kitágultak, és figyelemre sem méltatott. A viselkedése még ennyi év után is rengeteg fejtörést okozott. Régen barátok voltunk, és én még mindig

kerestem a tekintetében azt a gyereket, aki egykor volt. De mi jó származott nekem abból, hogy még mindig ragaszkodtam ahhoz az emlékképhez?

– Miért áll még mindig itt? – kérdezte a szőke, aki Jared ölében ült. – „Különleges” vagy mi? Nem érti a célzást?

– Ja, Tate. Hallottad Jaredet. Senki nem akarja, hogy itt legyél.

– Madoc lassan ejtette ki a szavakat, mintha tényleg túl hülye lettem volna ahhoz, hogy megértssem.

Összeszorult a torkom. Nem tudtam nyelni, és fáj a légzés. Ez már túl sok volt. Ebben a pillanatban valami összetört bennem. Meglendítettem a kezemet, és orrba vágtam Madocot. Ő térdre esett, és az arcára szorította a kezét, miközben ömlött a vére az ujjai között.

Könnyek homályosították el a látásomat, és a zokogás utat tört magának a torkomból. Mielőtt még tovább gyötörhettek volna, olyan gyorsan, amennyire csak tudtam, visszasétáltam a házba, és egyetlen búcsúpillantás nélkül távoztam.

Beszálltam a kocsimba, K.C. bemászott az anyósülésre, és Liam is beült hátra. Észre sem vettem, hogy követtek. Már a nyelvem hegyén volt, hogy rákérdezzek Jared reakciójára, de aztán rájöttem, hogy nem kellene érdekelnie. *A pokolba vele!*

Kinéztem az ablakon, és vártam, hogy a könnyek felszáradjanak az arcomon. Liam és K.C. csendben ültek, valószínűleg nem tudták, mit mondjanak vagy tegyenek.

Az előbb megütöttem Madocot. *Az előbb megütöttem Madocot!* A felismerés elsőpró erejű volt, és keserűen felnevettem. Tényleg megtörtént.

Vettem egy mély lélegzetet, és lassan kifújtam a levegőt.

– Jól vagy? – nézett rám K.C.

Tudta, hogy korábban még soha nem csináltam semmi ehhez hasonló, de imádtam a hatalom mindent elsőpró hullámát, amit éreztem.

A fenébe, egyáltalán nem akartam most hazamenni. Talán a sors tartogatott még valamit számomra ezen az estén, esetleg egy tetoválást, vagy ilyesmit.

– Igazából, igen. – Fura volt ezt kimondani, de igaz. Letöröltem a maradék könnyet az arcomról, és a barátaimra pillantottam. – Jól érzem magam.

Betettem a kulcsot a gyújtásba, de megdermedtem, amikor Liam közbeszólt.

– Azért ne hagyd, hogy a fejedbe szálljon a ma este, Tate! Hiszen előbb-utóbb vissza kell majd jönnöd a városba.

Igen. Ez vitathatatlanul így volt.